

Arrest

nr. 101 938 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij aan het verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg wordt gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond wordt verklaard.

Aan verzoekers wordt een tijdelijke machtiging tot verblijf toegekend, voor de duur van 12 maanden. Op 6 mei 2011 vragen verzoekers om de verlenging van de verblijfsmachtiging toe te staan. Bij beslissing van 10 oktober 2011 wordt de verblijfsmachtiging verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 4 oktober 2012 vragen verzoekers opnieuw om de verlenging van de verblijfsmachtiging toe te staan.

Op 22 oktober 2012 geeft de arts-adviseur een advies over de gezondheidstoestand aangehaald voor verzoekers' zoon Y.K. in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

Op 8 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij aan het verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"K., Y. R.R.Nr: ...

Geboren te Atchoi-Martan op (...)1984

+ Echtgenote:

V., K. R.R.Nr: ...

Geboren te Atchoi-Martan op (...)1989

+ Kind:

K., Y. R.R.Nr: ...

Geboren te Luik op (...) 2010

K., M. R.R.Nr: ...

Geboren te Jette op (...) 2011

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 04/10/2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 18/05/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 07/10/2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Overwegende dat er een aanvraag tot verlenging werd ingediend op basis van de medische problematiek van K., Y.. Dat na onderzoek onze arts-adviseur concludeerde (zie gesloten omslag in bijlage): ' Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het *"principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen"*, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van *"behoorlijke administratie"* en van het beginsel *"volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt"*. Tenslotte voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1. Ter inleidende titel

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op volgende elementen :

De verzoekers hebben, in oktober 2011, een eerste verlenging bekomen van hun inschrijvingscertificaten tot het vreemdelingenregister, bekomen in oktober 2010.

Deze verlenging werd bekomen op basis van het voorleggen van de medische certificaten opgesteld door de Dokter V., pediater, in september 2011, medische certificaten opgesteld ten aanzien van de medische staat van het kind Y.

Welnu, de medische situatie van het kind Y. is op geen enkele manier geëvolueerd sinds deze eerste verlenging.

In tegenstelling, het kind Y., heeft op datum van 2 april 2012, een operatie ondergaan aan de adenoïdecyтомie met het in plaats zetten van transtympanische afvoeren.

Men kan dus niet anders dan vast te stellen, dat ondanks dit nieuw medisch element, de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in het kader van de 2de aanvraag tot verlenging ingediend door de verzoekers, een radicaal verschillende positie heeft ingenomen dan deze aangenomen in oktober 2011, dit zonder dat er een wettelijke en / of reglementaire wijziging werd doorgevoerd gedurende deze intervalperiode.

Bovendien, hebben noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch haar geneesheer-raadsman, onderzocht, alvorens de bestreden beslissing op te stellen en het medisch advies eraan gevoegd, welke de eventuele gevolgen zijn van een gebrek aan gespecialiseerde medische opvolging voor de zoon van de verzoekers in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië.

Wat dit betreft, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken dus niet de mogelijkheid weerlegd, voor de minderjarige zoon van de verzoekers, in geval van het ontbreken van een adequate opvolging in zijn land van oorsprong, van aantastingen te ondergaan aan zijn fysieke integriteit en / of een onmenselijke en / of vernederende behandeling te ondergaan.

Bovendien, in haar Arrest 92.258 van 27 november 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat :

« (...) De Raad stelt vast dat de wettelijke aanpassing van het artikel 9, alinea 3, oude, van de Wet, in staat heeft gesteld, door middel van het aannemen van het artikel 9ter, om het artikel 15 van de directieve 2004/83/CE van 29 april 2004 te transpositioneren met betrekking tot de minimale normen met betrekking tot de condities die dienen voldaan te worden door de onderhorigen van een derde land of door apatriden om te kunnen beweren recht te hebben op het statuut van vluchteling of van personen,

die om andere redenen, nood hebben aan een internationale bescherming, en met betrekking tot het behoud van deze statuten.

Het blijft echter in voege dat, door het aannemen van het pamflet van het artikel 9ter van de Wet, heeft de Wetgever de verdedigende partij een dwang willen opleggen door het onderzoeken van de beweemde pathologieën die uitgestrekter blijken dat deze die voortkomen uit de jurisprudentie ingeroepen door de verdedigende partij. Aldus, eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar het artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, heeft de Wetgever meerdere specifieke hypothesen voorzien.

Ter lezing van het 1ste paragraaf van het artikel 9ter, ontdekt men inderdaad drie types van ziektes die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, met name :

- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven ;
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit ;
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Er vloeit uit voort dat de tekst zelf van het artikel 9ter niet een interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico « voor het leven » van een aanvrager, vermits hij vooropstelt, aan de zijde van het vitale risico, twee andere hypothesen.

(...)

Of de geneesheer-raadsman niet de volledigheid van de controle heeft uitgevoerd dat vereist is volgens het voorgenoemde artikel 9ter, werpt de Raad op, dat nadat te hebben beschouwd dat het medisch dossier niet in staat stelt om het bestaan vast te stellen van een ernstigheidsgraad vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een ziekte vereist date en vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of het zeer gevorderde stadium van de ziekte, is deze geneesheer-raadsman en, vervolgens, heeft de verdedigende partij, eruit afgeleid, onterecht, date en machtiging van het verblijf niet kon worden verleend aan de eisende partij op basis van het artikel 9ter van de Wet. Welnu, zoals dit reeds werd uiteengelegd hierboven, beperkt het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft date en werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. (...)» (Arrest CCE n° 92.258 van 27 november 2012, vrije vertaling)

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, in haar Rapport opgesteld op datum van 22 oktober 2012, heeft de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich tevreden gesteld met te beschouwen dat « Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze jongen van 2,5 jaar een CMV- infectie heeft doorgemaakt. Hiervoor wordt hij nog opgevolgd (evaluatie eventuele sequellen ter hoogte van het gehoor en de nier). Verder is er uit de bijgevoegde informatie niets te weerhouden. Hij neemt geen medicatie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Dit element volstaat op zich om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2.Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf en / of van een aanvraag tot verlening van de tijdelijke verblijfstitel voor medische redenen, ze niet omzeilen.

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwd dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter T. op datum van 22 oktober 2012 verduidelijken op welke manier dan ook of deze geneesheer-raadsman eveneens een neuro-pediater en / of neuropsychiater is die gespecialiseerd is audiofonologie (dit in tegenstelling tot de Professor D. die het medisch getuigschrift heeft opgesteld op 25 september 2012).

Welnu, in het kader van hun aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, hebben de verzoekers meerdere medische getuigschriften voorgelegd opgesteld door pediaters (Dokter M. V.), door een specialist in pediatrische infecties (Dokter V.D. L. van de Universitaire Klinieken Saint-Luc) en door een neuropsychiater gespecialiseerd in audiofonologie (Professor N. D. van de Universitaire Klinieken Saint-Luc).

In haar medisch certificaat opgesteld op datum van 17 oktober 2012, heeft de Dokter V. D.L., infectioloog-pediater nabij de Universitaire Klinieken Saint-Luc, duidelijk verduidelijkt dat :

- Y. werd behandeld voor een postnatale infectie tot CMV ;*
- Y. imperatief diende opgevolgd worden medisch en op het audiometrische niveau ;*
- Er zou moeten bepaald worden of Y. een audiodispositief ter hulp zou moeten krijgen.*

In zijn medisch getuigschrift opgesteld op datum van 25 september 2012, heeft de Professor D. verduidelijkt dat :

« Ik ondergetekende, Doctor in de Gespecialiseerde Geneeskunde ORL, specialist in readaptatie, bevestig dat K. Y. een medische ingreep heeft, ondergaan van de adenoïdectomie met het in plaats stellen van transtympanische afvoer op 02.04.2012.

Hij stelt een auditief probleem voor die nog dient opgevolgd te worden. Overigens, stelt hij antecedenten voor van een congenitale infectie door CMV dat een auditieve opvolging met zich meebrengt tot minstens de leeftijd van 6 jaar. ». (vrije vertaling)

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- raadsman deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt.

Welnu, door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier het risico dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In huidig geval» en uit hetgeen hier vooraf gaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden geschonden heeft.

3. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictoerische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende),

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitsprekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat “de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, hebben de verzoekers, zowel in hun aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 als in hun aanvraag tot het verlengen van hun tijdelijke verblijfstitel op medische basis, meerdere elementen ingeroepen met betrekking tot de problemen van adenoïdectomie (met het in plaats zetten van transtympanische afvoeren) en van antecedenten van een congenitale infectie door CMV waar hun minderjarige zoon aan lijdt (zie hiervoor).

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het-niet nuttig geacht om de minderjarige zoon van de verzoekers te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer-raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidige vermits de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie komende van de Professor N. D., neuropsychiater en gespecialiseerd in audiofonologie nabij de Universitaire Klinieken van Saint-Luc, die de minderjarige zoon van de verzoekers opvolgt sinds ongeveer een jaar.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke waarschuwing uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, waarschuwing dat een algemene draagwijdte heeft met betrekking tot de vraag naar de vereiste van het onderzoeken van een aanvrager tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen door een gespecialiseerde geneesheer-raadsman in het geval dat er medische certificaten werden voorgelegd die werden opgesteld door een gespecialiseerde geneesheer, heeft de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het niet nuttig geacht heeft om een neuro-pediater en / of neuropsychiater en / of een specialist in audiofonologie te raadplegen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar- geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze « waarschuwing » en op geen enkele manier een beroep heeft gedaan op een neuro-pediater en / of neuropsychiater en / of een specialist in audiofonologie om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoekers, in dit geval, over te gaan tot het onderzoek van de minderjarige zoon van deze laatsten, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dit element volstaat op zich om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken
De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat "het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de minderjarige zoon van de verzoekers, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer- raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de medische behandeling en / of opératoire en auditieve opvolging te volgen door de minderjarige zoon van de verzoekers - waarvan de Professor N. D., in haar getuigschrift van 25 september 2012, verduidelijkt heeft dat hij ernstige auditieve problemen voorstelt, die nog dient opgevolgd te worden alsook dat er antecedenten zijn van een congenitale infectie door CMV, dat een auditieve opvolging vereist tot minstens de leeftijd van 6 jaar, dit na een gespecialiseerde operatie uitgevoerd op datum van 2 april 2012.

In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de geneesheer-raadsman verduidelijken, noch de bestreden beslissing, noch in het medisch advies gevoegd aan deze beslissing, welke de omstandigheden zouden zijn die veranderd zijn ten opzichte van de omstandigheden bestaande in september/oktober 2011, omstandigheden die geleid hebben tot de verlenging van de verblijfstitel van de verzoekers in oktober 2011.

Tenslotte, werd de bestreden beslissing niet geldig en niet adequaat gemotiveerd wat dit punt betreft.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de minderjarige zoon van de verzoekers te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer-specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een “grondig” onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van , een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de ernstigheid van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de verzoekster behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

Dit is niet het geval geweest.

In huidig geval, werd de minderjarige zoon van de verzoekers nooit gezien geweest, door de geneesheer-raadsman van de tegenpartij, die het niet nuttig geacht heeft om contact op te nemen met Professor D., alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de sectie “Medische regularisaties” van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer- specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer-raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, hebben de verzoekers, meerdere medische certificaten en getuigschriften voorgelegd, opgesteld door specialisten die hun minderjarige zoon opvolgen sinds meer dan twee jaar in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen, dat ondanks de duidelijke waarschuwing geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011 (zie supra), de attaché-geneesheer van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het niet nodig geacht heeft om, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor

Vreemdelingenzaken, het advies in te winnen van een neuro-pediater, en / of van een neuropsychiater en / of van een specialist in de audiofonologie.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, volgens het Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar- geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies da top onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Deze jurisprudentie, uitgesproken in een gelijkaardig geval dan deze van de minderjarige zoon van de verzoekers, dient uiteraard eveneens opgevolgd te worden in huidig geval.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de “waarschuwing» en heeft op geen enkele manier, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een beroep gedaan op een neuro-pediater en / of van een neuropsychiater en / of van een specialist in de audiofonologie, ten einde om de medische documenten te onderzoeken verschaft door de verzoekers en, in dat geval, over te gaan tot het onderzoeken van hun minderjarige zoon.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst van de minderjarige zoon van de verzoekers te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar de gebeurtenissen behouden onder hun punt 2°) hiervoor.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de minderjarige zoon van de verzoekers in zijn land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefte van de vreemdeling “de effectieve toegankelijkheid” “aleatoire” aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1ste juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon “van welke verschijning dan ook” (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar de gebeurtenissen uiteengelegd hiervoor.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er op geen enkele manier aangetoond werd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat ingeval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië, de minderjarige zoon van de verzoekers effectief zal kunnen genieten van de zorgen en van de gespecialiseerde medische opvolging die zijn gezondheidsstaat nochtans vereist.

In huidig geval, heeft de tegenpartij dus haar verplichting geschonden om de toegankelijkheid van de vereiste zorgen na te gaan van de minderjarige zoon van de verzoekers in zijn land van herkomst.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie heeft geschonden, de

bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoeksters weerleggen de motivering van de bestreden aktes en beslissing omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., «La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

Wat dit betreft, dient er onderstreept te worden dat de verzoekers hebben, in oktober 2011, een eerste verlenging bekomen van hun inschrijvingscertificaten tot het vreemdelingenregister, bekomen in oktober 2010.

Deze verlenging werd bekomen op basis van het voorleggen van de medische certificaten opgesteld door de Dokter V., pediatre, in september medische certificaten opgesteld ten aanzien van de medische staat van het kind Y.

Welnu, de medische situatie van het kind Y. is op geen enkele manier geëvolueerd sinds deze eerste verlenging,

In tegenstelling, het kind Y., heeft op datum van 2 april 2012, een operatie ondergaan aan de adenoïdectomie met het in plaats zetten van transtympanische afvoeren.

Men kan dus niet anders dan vast te stellen, dat ondanks dit nieuw medisch element, de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in het kader van de 2de aanvraag tot verlenging ingediend door de verzoekers, een radicaal verschillende positie heeft ingenomen dan deze aangenomen in oktober 2011, dit zonder dat er een wettelijke en / of reglementaire wijziging werd doorgevoerd gedurende deze intervalperiode.

Bovendien, hebben noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch haar geneesheer-raadsman, onderzocht, alvorens de bestreden beslissing op te stellen en het medisch advies eraan gevoegd, welke de eventuele gevolgen zijn van een gebrek aan gespecialiseerde medische opvolging voor de zoon van de verzoekers in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië.

Wat dit betreft, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken dus niet de mogelijkheid weerlegd, voor de minderjarige zoon van de verzoekers, in geval van het ontbreken van een adequate opvolging in zijn land van oorsprong, van aantastingen te ondergaan aan zijn fysieke integriteit en / of een onmenselijke en / of vernederende behandeling te ondergaan.

Bovendien, in haar Arrest 92.258 van 27 november 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat :

« (...) De Raad stelt vast dat de wettelijke aanpassing van het artikel 9, alinea 3, oude, van de Wet, in staat heeft gesteld, door middel van het aannemen van het artikel 9ter, om het artikel 15 van de directieve 2004/83/CE van 29 april 2004 te transpositioneren met betrekking tot de minimale normen met betrekking tot de condities die dienen voldaan te worden door de onderhorigen van een derde land of door apatriden om te kunnen beweren recht te hebben op het statuut van vluchteling of van personen,

die om andere redenen, nood hebben aan een internationale bescherming, en met betrekking tot het behoud van deze statuten.

Het blijft echter in voege dat, door het aannemen van het pamflet van het artikel 9ter van de Wet, heeft de Wetgever de verdedigende partij een dwang willen opleggen door het onderzoeken van de beweerdde pathologieën die uitgestrekter blijken dat deze die voortkomen uit de jurisprudentie ingeroepen door de verdedigende partij. Aldus, eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar het artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, heeft de Wetgever meerdere specifieke hypothesen voorzien.

Ter lezing van het 1ste paragraaf van het artikel 9ter, ontdekt men inderdaad drie types van ziektes die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, met name ;

deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven ;

deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit ;

deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Er vloeit uit voort dat de tekst zelf van het artikel 9ter niet een interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico « voor het leven » van een aanvrager, vermits hij vooropstelt, aan de zijde van het vitale risico, twee andere hypothesen.

(...)

Of de geneesheer-raadsman niet de volledigheid van de controle heeft uitgevoerd dat vereist is volgens het voorgenoemde artikel 9ter, werpt de Raad op, dat nadat te hebben beschouwd dat het medisch dossier niet in staat stelt om het bestaan vast te stellen van een ernstigheidsgraad vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een ziekte vereist date en vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of het zeer gevorderde stadium van de ziekte, is deze geneesheer-raadsman en, vervolgens, heeft de verdedigende partij, eruit afgeleid, onterecht, date en machtiging van het verblijf niet kon worden verleend aan de eisende partij op basis van het artikel 9ter van de Wet. Welnu, zoals dit reeds werd uiteengelegd hierboven, beperkt het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft date en werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. (...)» (Arrest CCE n° 92.258 van 27 november 2012, vrije vertaling)

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, 'zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende) op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling).

3.2 Er is geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3 De Raad merkt vooreerst op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (hierna KB 17 mei 2007), toegelicht dat aan het verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven omdat de arts-adviseur, na onderzoek van de medische problematiek van K.Y, concludeerde dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoekers zetten in hun *“inleidende titel”* uiteen dat, ondanks dat het kind op 2 april 2012 een operatie heeft ondergaan aan de adenoïdecytomie de verlening van de verblijfsmachtiging niet is toegestaan en dat verweerder een *“radicaal verschillende positie heeft ingenomen dan deze aangenomen in oktober 2011, dit zonder dat er een wettelijke en/of reglementaire wijziging werd doorgevoerd gedurende deze intervalperiode”*.

Artikel 9 van het KB 17 mei 2007 bepaalt: *“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat na medisch advies van 22 oktober 2012 van de arts-adviseur verweerder heeft vastgesteld dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan aangezien de arts-adviseur concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Waar verzoekers menen dat er een ‘radicaal verschillende positie’ is ingenomen zonder wettelijke of reglementaire wijzigingen sinds de vorige beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, kunnen zij bijgevolg niet worden gevolgd. Vooreerst vereist artikel 9 van het KB 17 mei 2007 geen wettelijke of reglementaire wijziging om de verlenging van de verblijfsmachtiging te weigeren en verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder zijn oordeel in verband met de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, op kennelijk redelijke wijze als ‘gewijzigd’ beschouwd, nu het medisch advies van 22 oktober 2012 geen bezwaar meer uit tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers betogen dat verweerder een *“manifeste appreciatiefout”* heeft gemaakt, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat zij meerdere medische certificaten hebben ingediend. Zij verwijzen in het bijzonder naar het medisch getuigschrift van 17 oktober 2012 van Dr. VDL en het medisch getuigschrift van 25 september 2012 van prof. D. Verzoekers menen dat de arts-adviseur in zijn advies de medische elementen niet weerlegt en niet de nodige onderzoeken heeft verricht om het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland uit te sluiten.

De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 22 oktober 2012 te worden gelezen. Het medisch advies is, onder gesloten briefomslag, samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die ons werden bezorgd sinds het vorige advies:

- Medisch attest (d.d. 28/04/2011) opgemaakt door dr. V., pediater, waaruit blijkt dat betrokkene gevolgd wordt op nefrologie;*
- Medisch attest (zonder datum) opgemaakt door dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene om de 6 maand dient opgevolgd te worden. Hij heeft geen medicamenteuze behandeling; .*
- Medisch getuigschrift (d.d. 14/09/2011) ingevuld door dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene prematuur geboren is. Hij heeft een aandoening die mogelijks te genezen is;*
- Medisch getuigschrift (d.d. 29/09/2011) ingevuld door dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene nog follow-up krijgt voor een CMV-infectie. Er is geen behandeling;*
- Medisch getuigschrift (d.d. 17/10/2011) ingevuld door dr. V. d. L., pediater, waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt (audiometrie en echo nier);*
- Medisch attest (25/09/2012) opgemaakt door dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene op 02/04/2012 een adenoïdectomie onderging en voor de doorgemaakte CMV-infectie zal opgevolgd worden tot de leeftijd van 6 jaar.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze jongen van 2,5 jaar een CMV-infectie heeft doorgemaakt. Hiervoor wordt hij nog opgevolgd (evaluatie eventuele sequellen ter hoogte van het gehoor en de nier). Verder is er uit de bijgevoegde informatie niets te weerhouden. Hij neemt geen medicatie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Uit het medisch advies van 22 oktober 2012 blijkt aldus dat de arts-adviseur wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekers voorgelegde medisch attesten van 17 oktober 2011 en van 25 september 2012. De arts-adviseur leest in deze attesten dat betrokkene opgevolgd wordt (audiometrie en echo nier) en een adenoïdectomie onderging en voor de doorgemaakte CMV-infectie zal opgevolgd worden tot de leeftijd van 6 jaar. Waar verzoekers aldus betogen dat K.Y. medisch opgevolgd wordt tot de leeftijd van 6 jaar, wordt dit niet betwist door de arts-adviseur. Waar zij aangeven dat de verschillende voorgelegde medische stukken “niet correct en volledig” zijn onderzocht, dient te worden vastgesteld dat zij in gebreke blijven om hun bewering concreet te maken. Zij lichten op geen enkele wijze toe op welk punt geen rekening is gehouden met bepaalde vermeldingen in de voorgebrachte medische stukken of geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd.

De Raad merkt op dat in de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van “het principe van een behoorlijke administratie”, van “het voorzichtigheidsprincipe” en van “het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt” en hierbij toelichten dat verweerder is tekort gekomen aan zijn verplichting tot “het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen” en heeft nagelaten om “de nodige maatregelen te treffen” en zoveel mogelijk “informatie relatief aan de zaak” te verzamelen, zij in wezen een schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers verwijten verweerder geen beroep te hebben gedaan op een “neuro-pediater en/of neuropsychiater en/of een specialist in audiofonologie” om de medische documenten te onderzoeken.

Zij geven aldus aan dat de adviezen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, dienden te zijn opgesteld door een specialist of minstens dat de ambtenaar-geneesheer een beroep had moeten doen op een specialist om de voorgelegde medische stukken te beoordelen. Een dergelijke stellingname vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch in de bewoordingen van artikel 9 van het KB 17 mei 2007. Er kan ook niet worden aangenomen dat de zorgvuldigheidsplicht een dergelijke algemene verplichting zou opleggen. Er dient immers te worden aangenomen dat een gewone arts in principe in staat is om over te gaan tot een beoordeling van de medische situatie van een persoon op grond van de medische stukken die zijn opgesteld door een meer gespecialiseerde arts.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden louter omdat hun zoon niet aan een medisch onderzoek is onderworpen of omdat de ambtenaar-geneesheer, ondanks het voorleggen van medische stukken van een pediatr, geen advies van een deskundige heeft opgevraagd. Verzoekers brengen geen andere redenen aan waarom zij van mening zijn dat hun situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een eigen onderzoek of het opvragen van een advies van een deskundige en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door hen aangebrachte documenten. Zij beperken zich op dit punt tot een vage verwijzing naar “*de ernstigheid van de staat van de minderjarige zoon*”. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder, los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben, niet dienstig omdat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het aangehaalde arrest niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo maken verzoekers bijvoorbeeld niet aannemelijk dat zich *in casu* de situatie voordoet dat een ambtenaar-geneesheer tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een gespecialiseerde geneesheer.

Verzoekers tonen evenmin aan dat het bestuur niet alle door hen aangebrachte stukken of gegevens bij de besluitvorming heeft betrokken of dat deze werden miskend. Verzoekers maken zo met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de medische vaststellingen van de behandelende pediatr tegenspreekt of zijn medische beoordeling in de plaats stelt van deze van de behandelende pediatr. Uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze de aangebrachte medische problematiek heeft vastgesteld aan de hand van de medische stukken en weerhield dat het kind medisch opgevolgd wordt. Waar de ambtenaar-geneesheer evenwel vaststelt dat het kind geen medicatie krijgt, kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen, tonen verzoekers niet aan dat deze vaststellingen ingaan tegen de vaststellingen van de behandelende pediatr. Het enkele gegeven dat het kind medisch opgevolgd wordt, vermag verder geen afbreuk te doen aan de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, met name dat het kind kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. De beoordeling van de risico's bij een terugkeer hangt af van de medische behandeling en zorg, die betrokkene nodig heeft. *In casu* stelt de arts-adviseur vast dat er geen nood is aan mantelzorg en dat betrokkene geen medicatie dient te nemen. Dit wordt niet weerlegd door verzoekers, noch tegengesproken door de door hen voorgelegde medische attesten. Verzoekers doen met hun uiteenzetting geen afbreuk aan de medische vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer. Naast het gegeven dat de bestreden beslissing geenszins een gedwongen terugkeer inhoudt, tonen verzoekers evenmin aan dat de conclusie van de arts-adviseur dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, nu er geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het feit dat verzoekers de situatie anders beoordelen dan verweerder laat niet toe te concluderen dat verweerder geen kennis heeft genomen van bepaalde gegevens of dat hij enig beginsel van behoorlijk bestuur zou hebben miskend. Uit de motivering van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur blijkt trouwens dat verweerder wel degelijk kennis heeft genomen van alle elementen van de zaak.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Verzoekers betwisten in hun middel dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in hun herkomstland en betogen dat er wel degelijk bij terugkeer sprake is van een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Zoals reeds gesteld kan uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten van 17 oktober 2011 en 25 september 2012 afgeleid worden dat er wat K.Y. betreft sprake is van een medische opvolging tot de leeftijd van 6 jaar, waarbij verder niets te weerhouden is uit deze attesten en kan vastgesteld worden dat er geen medicatie dient te worden genomen en er bijgevolg geen medische behandeling nodig is. Er blijkt dan ook niet dat er *in casu* kan gesproken worden van dwingende humanitaire redenen die verweerder ertoe zouden verplichten de geldigheid van de verblijfsmachtiging te verlengen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

In het licht van de rechtspraak van het EHRM, kan de ambtenaar-geneesheer aldus in redelijkheid besluiten dat verzoekers' kind bij terugkeer geen risico loopt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij aangeven dat er op verweerder of de ambtenaar-geneesheer een ruimere onderzoeksplicht rustte. Er blijkt ook niet dat geen rekening is gehouden met bepaalde aangebrachte stukken of gegevens.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het *in casu* niet kennelijk onredelijk is om de aanvraag van verzoekers om de verblijfsmachtiging te verlengen te weigeren op grond van de vaststelling dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, nu het kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Hiervoor wordt verwezen naar bespreking hierboven. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN